

Ако бисмо објашњавали шта су у дипломатији и политици динамични услови који стоје пред некојим субјектом, нема бољих аналогија од сагледавања спољнополитичког положаја Србије или Турске у процесима евроинтеграција. Ономад, пошто је већ постало извесно да велико затезање у разговорима између Европске уније и Турске није настало због невештости преговарача, један турски дипломата, пред високог немачког политичара положио је бели лист папира рекавши му да испише све оно што се од Турске очекује да ова учини не би ли ЕУ под своје скуте прихватила ову евроазијску државу. Нешто слично с таквим бланко папиром покушали су и српски политичари с Американцима, кад су видели да је, крајем деведесетих година прошлог века, на Космету враг однео шалу. И једни и други добили су, у суштини, истоветан одговор - немогућно је набројати све услове јер тај списак није коначан.

Околности се мењају, па се у складу с њима то новонастало стање уклапа с интересима најмоћније силе. Нико, па ни Американци не могу претпоставити шта ће у поменљивим околностима тражити од неких држава да учине. Од тих, неких, земаља које треба да испуњавају "динамичне услове" очекује се да све беспоговорно учине јер су оне заправо једна врећа за парање од које се распара онолико колико милијима и ближима треба. То је нека монета за поткусуривање или дежурни кривац и трпитељ батина којима нас јачи великодушно чисте. Турска је то на својој кожи делимично осетила јер као чланица НАТО, има веома моћног савезника – Америку, чиме је читава њена проблематика у вези се Европском унијом у орбити деловања сложених интерактивних односа Америке и ЕУ, односно односа Америке с једне стране и Немачке и њених савезника с друге стране. С Турском је дакле тај проблем мањи, што не значи да је решив. Србија, нажалост, није у таквој амбивалентној позицији. Њој Америка није савезник, напротив, а и Европа јој нимало није наклоњена. Утолико горе по Србију, и утолико лакше по Америку и ЕУ. Ту барем великих спорова Европе и САД нема што јесте добро по њихове међусобне односе, али по Србију је безмало катастрофално. Штавише, када се око других проблема мимоиђу или делимично не сложе, своје партнерство и правоверност доказују одлучно

исказујући јединствени став, између осталог, и према Србији. То обично завршава тако да Србија мора да уради оно што од ње очекују Америка и ЕУ, а не оно што би било у скаду са српским националним, државним и општим интересом. И та матрица примењује се стално. У њеном фокусу је један главни проблем/услов чијим се испуњавањем потроши услов, а затим само замени новим.

Нови услов примењује се после старог, али се њихови заједнички учинци генеришу, што у нашем случају значи да нам територију смањују, а суверенитет окрњују. Међутим, питање положаја северног Косова актуелизовано је јер Срби који тамо живе не желе да се помире са стањем које им се силом намеће. Србија ту није много учинила, иако то није једино територијално питање које стоји пред овом државом. Сасвим је извесно да нас у скоријој будућности очекују барем исто толико тешка питања Рашке области и Војводине, а овим питањима придружиће се и питање општина са албанским становништвом на југу Србије. Осим ових територијалних питања пред нашим друштвом налази се сијасет озбиљних, тешких питања уређења темељних друштвених односа, привреде, државног устројства и много штошта томе припадајуће. Пред овом државом и њеним грађанима налазе се изазови достојни много већих народа, организованијих и солиднијих друштава, а немоли једног растргнутог народа сумњивих колективних способности и добрано начете друштвене супстанце...

Сасвим је извесно да нас у скоријој будућности очекују барем исто толико тешка питања Рашке области и Војводине, а овим питањима придружиће се и питање општина са албанским становништвом на југу Србије.

Такво стање државе и друштва сигурно је последица квалитета политичке елите, као и потенцијала српског друштва, али је последица вишегодишњег деловања америчке спољне политике и војно-обавештајних дејстава, као и њених савезника и других белосветских корисника туђе несреће. Косова је, дакле, стајало увек високо на лествици тих услова, али је данас оно наследило примат међу условима од хашког питања јер је оно исцрпено хапшењима и екстрадицијом оптужених од стране Србије.

Осим тога, по много чему појавном можемо утврдити да је једна брутална фаза комадања југословенског пројекта завршена грубом безанестетичком интервенцијом над српским националним питањем и територијама на којима живе Срби. Створене су нове државе уз све оне "принципе и начела" који су Србима одрицана. Хронолошки последњи реализован пројекат, стварање још једне албанске државе на Балкану, настао је директном применом права мањинске етничке заједнице на самоопредељење.

Истовремено, северном делу Космета, територији на којој Срби живе у већини, одриче се право на самоопредељење по истом онаквом обрасцу по којем су Албанци охрабривани да отцепе део суверене територије Републике Србије.

Створене су нове државе уз све оне "принципе и начела" који су Србима одрицана.

Истоветан мутагени принцип примењен је и приликом стварања Хрватске и елиминисања Републике Српске Крајине, односно приликом стварања БиХ и дављења Републике Српске. Реч је о двојној формули по којој припадници несрпских народа имају право на самоопредељење. Уколико, пак, Срби траже право на самоопредељење у тој истој новонасталој творени рођеној на основу примене самоопредељења, Србима се тада исто то право одриче истовремено инсистирајући на примени принципа неповредивости суверенитета новонасталих држава. Реч је дакако о суровој примени силе и права јачега и при томе манифестацији ароганције моћи и дрчног саможивља. За све ове случајеве, наиме, заједничко је једино то да су коначни исходи тих процеса били у складу са интересима и наумима Сједињених Америчких Држава, а да је сваки остварен применом нелегалне силе, противправно, уз војну агресију, рат и окупацију. Све то, са становишта међународног права јесте апсурдно, али и сасвим очекивајуће и подразумевајуће у окружењу савремених геополитичких токова и значају војних потенцијала у практичној међународној политици.

Пре некаквог одговора на питање шта јесте терапија за такву дијагнозу треба имати у виду да ће питање сувислог и продуктивног одговора америчког фактора на Косову, а против намере Срба да не прихвате ингеренције још једне албанске државе на Балкану, бити отворено све док се сами Срби не помире са жељама и намерама Америчанаца и сами не скоче у кипућу воду тог албанско/америчког котла. Док год постоји организовани отпор, немирење и акција против тог чина, тешко да се може поразити српска страна. То су индиректно доказали Албанци када су Србима показивали зубе и са својом независности однели комадину српске земље, имовине, економских ресурса и добар део српске будућности. Све то сада враћа се и Албанцима и њиховим патронима, партнерима и савезницима на мањој, али не и мање опасној пропорцији.

Српско питање на Космету, иако привидно решено тако да Срба готово и нема, опет потенцијално носи прекретничку улогу и то не са становишта уплива српске државе и политике на Косово и Метохију, него се њиме драматично отвара питање других делова територија Србије за које сада више није важно да ли их насељавају припадници друге нације, или ће се синтетизовати неки сурогат нације са искључивим циљем за

отцепљењем и круњењем Србије.

Питање над питањима није да ли ће север Косова опстати у *Косова Репубљик* или ће имати високу самосталност и формално и фактички бити део српске државе.

Можда нема довољно чврстих показатеља за то, али аутор ових редова уверен је да ова генерација живећих Срба сведочи реинкарнацију Аустроугарске монархије и успостављање пратећих интереса великих сила које Балкан крчме отприлике онако како је то рађено пре Првог светског рата. То још једном потврђује дуговечност колонијалних, империјалистичких интереса који су у овом новом времену уз нове инструменте кориговани пропорцијом тренутне моћи савезничких сила, али се, такође, не разликују много од негдашњих детерминанти. Дели се сличан плен само су удели друкчији. Западни свет, њихов комодитет и конформитет плаћа се новцем стеченим екстрапрофитом у колонијама. Рим је својевремено живео од пореза својих провинција, Османско царство и од својих провинција и од вазалних држава, и данас је у Америци све много јефтиније него другде, али цену те јефтиноће плаћа арапски и муслимански свет, Трећи свет и сви они "донори ткива и органа" за америчку *бизнис* демократију. Америка је индуктор светске економске кризе и већ сада потпуно је јасно да ће се пре читаво човечанство сурвати него што ће Америка једноставно почети да живи само од сопствених реалних економских извора, а не од обвезница чија се вредност утерује носачима авиона, пратећим арсеналом и завртањем руку. Утолико је питање које се данас на северу наше мале покрајине поставља још драматичније, а не само принципијелно. Питање над питањима није да ли ће север Косова опстати у *Косова Репубљик* или ће имати високу самосталност и формално и фактички бити део српске државе.

Питање над питањима, имајући у виду српску визуру и простор на којем живимо, није чак ни да ли ће Американци још дуго бити носиоци светског бахатлука, да ли ће и даље терорисати све оне који имају какво зрнце хране, горива или ресурса у свом поседу не би ли им то отели, како би сами имали још више, а ови несрећници једва преживљавали. Питање за српску државу и Србе јесте то, где ће Американци, ако им Срби алале север Косова, као што су алалили скоро цело Косово, крајине и макар део Црне Горе, где ће и када, дакле у том случају, Американци и њихови европски партнери да стану? Кад ће сами себи да кажу – е сад смо од ових Срба наплатили довољно, нећемо више да их живе деремо и на колац набијамо. Е па – неће никад! Јер као што смо рекли на почетку овог текста Србија је међу оним државама ове планете од којих Американци очекују испуњавање "динамичних услова". Док Србија и њено руководство не утврди како и шта се мора бранити по сваку цену и свим средствима до тада у овој земљи ништа и никад неће бити нормализовано и у стању да се поправи и крене ка опоравку. До тада ћемо

Од продаје до предаје: или отпор неоколонијализму

Пише: Славко Живанов
петак, 21 октобар 2011 19:56

само пропадати брже или спорије, али неумитно.

Уместо закључка нагласили бисмо још само значај тренутка у којем се морамо озбиљно супротставити неоколонијализму и неоимперијализму Америке и њених савезника. Север Косова није ни мање ни више важан или значајан од Книнске крајине, западног Срема, Призрена, Бујановца, Зрењанина или Сремске Митровице. Север Косова је данас најважнији да бисмо коначно схватили и разумели да се Србија некоћ бранила у већ поменутом Книну и да смо том продајом и предајом тада, данас приморани да бранимо Косовску Митровицу. Не одбранимо ли данас Зубин Поток, Ибарски Колашин, Звечан, Лепосавић, па и Богдановићев Лешак, изгубићемо још понешто и северније и јужније, и источније и западније. Толико тога ћемо изгубити да нам неће остати скоро ништа. И можда ће онда, кад изгубимо све територије, престати да нам отимају земљу. Али, сигурно неће престати са отимањем. Онда ће, по основу "динамичних услова" од Срба узимати какву друкчију корист све док Србима не остане само Лазаров избор.